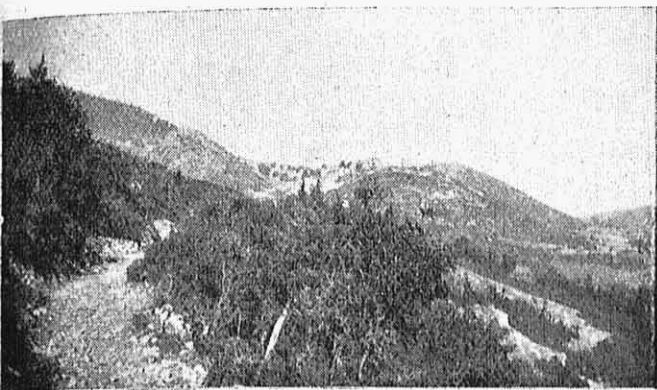

Ἐκατὸν πενήντα εἶχε ἀσκέρι, Τουρκάκια ἕναν καὶ ἕναν κειὸς ὁ καπειῆνος, καὶ μόλα ταῦτα, ἅμα ἄκουσε σιαποῦ τράβηξαν οἱ Κατσαντωναῖοι, σαπούνια.

—Νὰ φᾶνε πρῶτα τὰ παιδιὰ καλόγερε, εἶπε, κιαπὲ ἔχουμε καιρό. Φτάνουμε τὸν Κατσαντώνη. Τρεμούλα ἔπιανε τοὺς δερβεναγάδες καὶ στ' ἄκουσμα τοῦ φοβεροῦ κλέφτη.

Ἐκατσε, ἔκατσε... Ἄφηνε νὰ πάρουν πόδι οἱ κλέφτες νὰ

Ὁ δρόμος πρὸς τὸ Κεράσοβο.

μὴν τύχη καὶ στραπατσarisτῆ. Κι αὐτοὶ πῆραν τὸν ἀνήφορο, πέρασαν τὸ Δοκίμι, τράβηξαν στὸν Ἀϊ-Γιάννη—ἄλλο κλεφτολήμερο τοῦτο—κατέβηκαν, διάβηκαν ἐκεῖ πού εἶνε τὸ Καρέλι στὸν Ἀγραφιῶτη καὶ ρίχτηκαν ἀπὸ πέρα. Ἐπιασαν τοῦ Πουλιῦ τὴ βρύση καὶ λημέριαζαν.

Ἄλλοι ἔψαιναν, ἄλλοι τραγούδαγαν, ἄλλοι ἔριχναν στὸ σημάδι καὶ τὰ καρπούλια ἀγνάντεραν κατὰ τὸ πέρα μέρος.

Κάποτε ξαγνάντησαν σὲ μιὰ ραχούλα τὴν πέρα μεριά ἀπ' τὸ ποτάμι οἱ Τοῦρκοι. Εἶδε ὁ νετρεβέναγας τί γινόταν στοῦ Πουλιῦ τὴ βρύση, ἀλλὰ δὲν τοῦ κράταγε νὰ κάμη πέρα.

—Ἄ! Κιαρατά, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! φώναξε δυνατὰ ἀπὸ δῶθε.